

А Иван Делидимов, колчем ми-
неше и го зърнеше сред нивата,
провикваше се високо:

— Хей, Цончо, посеи и гъбено се-
ме... И в него има печалба.

А Цончо мълчеше и работеше.

Месец-два нивата се преобърна
на градина. Цончовото сърдце туп-
теше, като гледаше, как всяка по-
сята семка оживява, как всяка гра-
динка се разлиства, как цялата
нива потъва в зеленина. Ще от-
растне всичко посято и посадено,
ще отрастне и ще даде плод. То-
гава ще онемеят всички.

Къде средата на лятото всичко
полича. Всички си прехапаха уст-
ните, смаяни от онова, що бѣ на-
правил Цончо.

И завървя свят да гледа, хеле
неделен ден — мравуняк.

А Цончо разправя, где какво е
посял, от кое какво ще излезе.

Показва им пчелника, фиданките
— всичко.

И тъй до есента, всяки празд-
ничен ден.

След година Цончовите ръце
превърнаха градината на истински
рай. И не току тъй дядо Донко,
щом минеше край тая градина,
думаше:

— На това момче на оня свят
рай не му трябва:

И молеше той Цонча да отдели
място и за неговата душа там, ме-
жду кошерите на пчелите.

Цанко Церковски

ЧЕРНО МОРЕ

Хубаво е нашето Черно море.
С безкраен чар е надарен родният
бряг. Може то да е бурно и непри-
ветно за другите, може да е опа-

сно и страшно за тях. За нас то
е мило и скъпо, и бурно и стра-
хотно, и кротко и гладко; за нас
то е най-скъпият дар от небето.